ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΙΓΡΑΥ

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΙΑ ἄγρια νύχτα τοῦ φθινοπώρου, ἡ Μπιάνκα Στέρσον ἔρραβε ὁλομόναχη στὴν τραπεζαρία της. Τ' ἀπόμερο ὑποστατικό της βρισκόταν δυὸ χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ Κουὴνς Ρίβερ Πόϊντ, μιὰ μικρὴ πόλι μεταλλωρύχων τῆς Αὐστραλίας.

Κόντευαν πειὰ μεσάνυχτα, ὅταν ἄξαφνα ἡ Μπιάνκα Στέρσον ἀνατρίχιασε καὶ κύτταξε μὲ τρόμο τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο. Μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας εἶδε τότε νὰ προβάλη ἕνα χλωμὸ πρόσωπο, μὲ δυὸ μάτια γεμάτα ἀγωνία. Ὁ ἄγνωστος εἶχε πιαστεῖ ἀπελπισμένα μὲ τὰ γερὰ χέρια του ἀπὸ τὸ περβάζι κι' ἀγωνιζόταν νὰ πηδήξη μέσα στὸ δωμάτιο. Ἡ Μπιάνκα τινάχτηκε ἀμέσως ἀπ' τὴ θέσι της, βγάζοντας μιὰ πνιγμένη κραυγή, ἄρπαξε κάποιο σίδερο ποὺ βρέθηκε κοντά της κι' ἑτοιμάστηκε νὰ χτυπήση ἐκεῖνο τὸ παράξενο ὑποκείμενο...

—Λυπηθῆτε με !... φώναξε ὁ ἄγνωστος, καβαλλικεύοντας τὸ παράθυρο καὶ πηδῶντας μέσα στὴν τραπεζαρία. Μὲ κυνηγοῦν !... Θέλουν νὰ μὲ σκοτώσουν... Ἔλεος !... Λυπηθῆτε με !...

Ἡ Μπιάνκα, σαστισμένη, χαμήλωσε τὸ βαρὺ σίδερο ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι. Ὁ τρόμος κι' ἡ ἀγωνία τοῦ ξένου, γιὰ μιὰ στιγμή, τὴν εἶχαν συγκινήσει.

—Μὰ ποιὸς εἶσαστε ; Τί θέλετε ἀπὸ μένα ; τὸν ρώτησε.

—Ἂν μὲ πιάσουν, εἶμαι χαμένος.... τῆς ξαναεῖπε ὁ ἄγνωστος. Βοηθῆστε με, κρύψτε με ὥς ὅτου νὰ περάση ὁ κίνδυνος... Ἔπειτα θὰ σᾶς πῶ τὴν τραγική μου περιπέτεια...

Ἡ μὶς Στέρσον κύτταξε τώρα μὲ κάποια περιέργεια τὸν ἄγνωστο. Ἦταν ἕνας ὤμορφος νέος, μὲ κομψὸ παρουσιαστικό... Ποιὸς ἦταν ἄραγε ; Δίχως νὰ θέλη, ἔνοιωσε κάποια συμπόνια στὴν καρδιά της.

—Κρύψτε με, μίς, τῆς ξανάπε ὁ ἄγνωστος... Δὲν θὰ μείνω πολλὴ ὥρα... Μόλις περάσουν ἐκεῖνοι ποὺ μὲ κυνηγοῦν, θὰ φύγω κι' ἐγώ... Καὶ δὲν θὰ φανῶ ἀχάριστος, μίς... Θὰ δῆτε...

Ἡ Μπιάνκα σήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους κι' ἔπειτα ἔσκυψε ἀποφασιστικά, τράβηξε στὴν ἄκρη τὸ χαλὶ κι' ἄνοιξε μιὰ κρυφὴ καταπακτή. Στὸ κόκκινο φῶς τῆς λάμπας φάνηκε τότε ἡ ἀρχὴ μιᾶς κινητῆς ξύλινης σκάλας.

—Κατεβῆτε στὸ ὑπόγειο... τοῦ εἶπε.

Ὁ ἄγνωστος μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε κοντὰ στὴν καταπακτὴ καὶ κατέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα. Ἡ μὶς Στέρσον ἔκλεισε τὸ κρυφὸ ἐκεῖνο καταφύγιο καὶ τράβηξε πάλι στὴ θέσι του τὸ χαλί.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκαν ἀπ' ἔξω βιαστικὰ βήματα καὶ φωνές. Ἔπειτα κάποιος χτύπησε δυνατὰ στὴν πόρτα. Ἡ Μπιάνκα, δίχως νὰ διστάση, πῆγε ν' ἀνοίξη.

Μερικοὶ ὡκλισμένοι ἄνθρωποι μπῆκαν ἀμέσως στὴν τραπεζαρία.

—Καλησπέρα, μίς... τῆς εἶπε ὁ ἀρχηγός τους. Μᾶς συγχωρεῖτε... Κυνηγᾶμε τὸν Σὰμ Φάλνερ... Ἐδῶ καὶ δυὸ ὧρες ἦταν στὴν ταβέρνα τοῦ «Κόκκινου Κρίνου»... Μόλις ὅμως τὸ μάθαμε καὶ τρέξαμε νὰ τὸν πιάσουμε, εἶχε γίνει ἄφαντος... Μήπως ἤρθε ἀπὸ δῶ ;... Μὰ τί ἔχετε, μίς ; Γιατί χλωμιάσατε :

—Δὲν εἶνε τίποτα... ψιθύρισε ἡ Μπιάνκα καὶ στηρίχτηκε στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ. Τρόμαξα λιγάκι ἀπ' αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ ἐπίσκεψή σας... Εἶνε περασμένα μεσάνυχτα....

Κι' ἔπειτα, μὲ σταθερὴ φωνή, συνέχισε :

—Ὄχι, κύριοι... Δὲν ἤρθε κανεὶς ἐδῶπέρα. Εἶμαι μόνη μου... Ναί, ζῶ μονάχη, ἀπ' τὴ μερὰ ποὺ χάθηκε ἡ ἀδελφή μου... Ἔρραβα λοιπὸν ὥς τώρα κι' ἂν τύχαινε νἄρθη κανείς, θὰ τὸν ἄκουγα δίχως ἄλλο...

—Σωστά... εἶπε ὁ ἀρχηγὸς ἐκείνων ποὺ κυνηγοῦσαν τὸν Σὰμ Φάλνερ. Σᾶς πιστεύουμε, μίς...

Καὶ ἀφοῦ χαιρέτησε, ξανάφυγε μαζὺ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του.

***

Ἡ Μπιάνκα, ὅταν ἀπόμεινε μονάχη, πῆρε μιὰ φωτογραφία ἀπ' τὸν κομμὸ κι' ἔσκυψε κοντὰ στὸ φῶς τῆς λάμπας. Ἦταν ἡ φωτογραφία μιᾶς ὡραίας νέας, ποὺ τῆς ἔμοιαζε.

—Δυστυχισμένη Πέτζυ... ψιθύρισε μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Δυστυχισμένη ἀδελφούλα μου... Μὴ σὲ νοιάζει... Τὸν κρατάω τώρα στὰ χέρια μου... Θὰ τὸν ἐκδικηθῶ σκληρά !... Ναί !... Θὰ πληρώση ἀκριβὰ τὸ κρίμα του...

Ἔπειτα ἔσκυψε πάλι, τράβηξε τὸ χαλὶ κι' ἄνοιξε τὴν καταπακτή.

—Ἄκουσα φωνές... Ἦσαν αὐτοί ; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ ἄγνωστος.

Ἡ Μπιάνκα τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα σκληρὸ γέλιο. Ἔπειτα ἄρπαξε γερὰ τὴν ξύλινη σκάλα καὶ μὲ μιὰ ἀφάνταστη δύναμι τὴν τράβηξε ἀπότομα καὶ τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ ὑπόγειο.

—Τί κάνετ' ἐκεῖ ; ρώτησε τρομαγμένος ὁ φυλακισμένος της.

—Δὲν βλέπετε ; Θέλω νὰ σᾶς σώσω !... τοῦ φώναξε σαρκαστικὰ ἡ Μπιάνκα.

—Μὰ πῶς θὰ βγῶ ὕστερα ἀπὸ δῶ μέσα ;

—Ὤ, δὲν θὰ ξωνσβγῆς πειά, φίλε μου ! τοῦ ἀπάντησε ἄγρια ἐκείνη. Ξέρεις ποιὰ εἶμαι ; Εἶμαι ἡ Μπιάνκα Στέρσον, ἡ ἀδελφὴ τῆς Πέτζυ !... Ζοῦσα δωπέρα ἡσυχα μὲ τὴν ἀδελφούλα μου καὶ θὰ εἴμαστε ἀκόμα κι' ἡ διὸ εὐτυχισμένες, ἂν ἡ Πέτζυ δὲν ἔκανε τὴν τρέλλα ν' ἀγαπήση παράφορα κάποιον ἀπὸ τὸ Κουὴνς Ρίβερ Πόϊντ. Ἡ δυστυχισμένη !... Ἦταν τόσο ἀθῶα ἡ Πέτζυ !... Κι' ὅταν κατάλαβε ὅτι εἶχε ξεγελαστεῖ κι' ὅτι ὁ ἀγαπημένος της ἦταν ἕνας παληάνθρωπος, δὲν θέλησε νὰ ξαναγυρίση ντροπιασμένη κοντά μου... Πῆγε καὶ πνίγηκε, ἡ φτωχή... Ἡ Πέτζυ δὲν ἤθελε πειὰ νὰ ζήση, ἔπειτ' ἀπὸ τὴ συμφορά της... Καταλαβαίνεις, φίλε μου ;...

—Ναί, εἶνε λυπηρό, εἶνε μιὰ πολὺ θλιβερὴ ἱστορία, μά... ἔκανε ὁ φυλακισμένος τῆς μὶς Στέρσον.

—Μιὰ στιγμή... τὸν διέκοψε ἡ Μπιάνκα. Αὐτὴ ἡ «θλιβερὴ» ἱστορία δὲν τέλειωσε ἀκόμα... Ἄκουσε : ἔμαθα ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ὅτι ὁ ξελογιαστής, ὁ δολοφόνος τῆς ἀδελφῆς μου, λεγόταν Σὰμ Φάλνερ, κι' ὁρκίστηκα νὰ τὸν ἐκδικηθῶ σκληρά... Σὰμ Φάλνερ, σὲ κρατῶ στὰ χέρια μου ! Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ γλυτώσης ! Σὰμ Φάλνερ, θὰ πεθάνης μαρτυρικὰ ἀπ' τὴν πεῖνα μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ ὑπόγειο...

Καὶ ἡ Μπιάνκα Στέρσον ἔκλεισε ἀπότομα τὴν καταπακτή, τὴν κάρφωσε γερὰ στὶς ἄκρες κι' ἔπειτα πῆγε καὶ κοιμήθηκε στὸ ἀκριβὸ δωμάτιο τοῦ ὑποστατικοῦ της.

***

Τὸ πρωὶ ἡ μὶς Στέρσον κλείδωσε τὸ σπίτι της καὶ τράβηξε γιὰ τὸ Κουὴνς Ρίβερ Πόϊντ. Πήγαινε νὰ περάση λίγες μέρες κοντὰ σὲ μιὰ γρηὰ θεία της καὶ νὰ ξεχάση τὴν ἀπάνθρωπη ἐκδίκησί της.

Ὅταν ὅμως ἔφτασε στὴ μικρὴ πόλι τῶν μεταλλωρύχων, παραξενεύτηκε ἀπὸ τὶς φωνὲς τοῦ κόσμου, ποὺ ἔτρεχε κατὰ τὴν ταβέρνα τοῦ «Κόκκινου Κρίνου».

—Τί συμβαίνει ; ρώτησε περίεργη κάποιο διαβάτη.

—Πιάσανε τὸν Σὰμ Φάλνερ, τὸν ληστή ! τῆς ἀπάντησε. Ἦταν κρυμμένος στὸ ὑπόγειο τῆς ταβέρνας, ὁ κατεργάρης !...

—Ἀλήθεια ; ταράλισε κατάχλωμη ἡ Μπιάνκα, κι' ἔτρεξε μαζύ του, γιὰ νὰ ἰδῆ τὸν Σὰμ Φάλνερ, ποὺ τὸν ἔβγαζαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὴν ταβέρνα.

Ὁ Σὰμ Φάλνερ δὲν ἦταν ὁ φυλακισμένος της ! Ἦταν ἕνας ἄλλος ὤμορφος νέος, ποὺ κύτταζε σαρκαστικὰ τὸν κόσμο καὶ τὸν ἔβριζε μὲ τὰ ματωμένα χείλη του.

Ἡ μὶς Στέρσον τότε, μὲ μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ τρόμου, ἄρχισε νὰ τρέχη σὰν τρελλή, γιὰ νὰ γυρίση στὸ σπίτι της. Ὁ δρόμος τῆς φαινόταν ἀτέλειωτος... Ὤ, ἂν μποροῦσε νὰ φτάση πιὸ γρήγορα, ἀκόμα πιὸ γρήγορα !...

Εἶχε σωριαστεῖ σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἀνάσαινε βαρειά..

Τέλος, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἀγωνίας, ἔφτασε σπίτι της. Μόλις μπῆκε μέσα, πῆρε ἕνα σκεπάρνι, ξεκάρφωσε τὴν καταπακτή, ἔρριξε τὴ σκάλα κι' ἀνάβοντας ἕνα κερί, κατέβηκε στὸ σκοτεινὸ ὑπόγειο.

Ὁ ζωντανοθαμένος εἶχε σωριαστεῖ σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἀνάσαινε βαρειὰ, σὰν νὰ ψυχορραγοῦσε.

—Συγχωρέστε με !... τοῦ φώναξε κλαίγοντας ἡ Μπιάνκα, καὶ γονάτισε κοντά του. Συγχωρέστε με ! Ποιὸς εἴσαστε λοιπόν ; Ποιὸς εἴσαστε, ἐσεῖς ;...

Ὁ ἄγνωστος ἄνοιξε τὰ μάτια του κι' ὅταν εἶδε τὸ πρόσωπο τῆς Μπιάνκας, ἀκόμα πιὸ ὤμορφο ἀπὸ τὸν πόνο, χαμογέλασε.

—Ἤξερα πὼς θὰ καταλαβαίνατε τὸ λάθος σας... τῆς εἶπε μὲ μισοσβυστη φωνή. Δὲν εἶμαι ὁ Σὰμ Φάλνερ... Εἶμαι ὁ Χάρρυ Κρίστιανς, ὁ γυιὸς τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Κρίστιανς Κόμπανυ», ποὺ ἔχει τ' ἀνθρακωρυχεῖο τοῦ Κουὴνς Ρίβερ Πόϊντ. Οἱ ἀπεργοὶ κυνηγοῦσαν κι' ἐμένα καὶ τὸν πατέρα μου γιὰ νὰ μᾶς σκοτώσουν !...

—Συγχωρέστε με !... τὸν παρακάλεσε πάλι ἡ Μπιάνκα.

—Μὰ ἐσεῖς μὲ σώσατε ! τῆς φώναξε ὁλόχαρος ὁ Χάρρυ Κρίστιανς, ποὺ εἶχε συνέλθει κι' ἀνάπνεε βαθειὰ τὸν καθαρὸ ἀέρα, ποὺ ἔμπαινε στὸ ὑπόγειο. Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ γλύτωνα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀπεργῶν ; Μὴν κλαῖτε, μὶς Στέρσον ! Εἴσαστε τόσο καλή ! Τόσο ὤμορφη ! Σ' ἐσᾶς χρεωστῶ τὴ ζωή μου !...

Κι' ὁ Χάρρυ Κρίστιανς ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὅταν τέλειωσε ἡ ἀπεργία καὶ ξανάρχισαν τὴ δουλειά τους οἱ ἐργάτες τοῦ ἀνθρακωρυχείου, ζήτησε τὸ χέρι τῆς ὤμορφης μὶς Στέρσον καὶ τὴν παντρεύτηκε στὸ Κουὴνς Ρίβερ Πόϊντ.

ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΙΓΡΑΥ